

Ханъ *) и крадецъ.

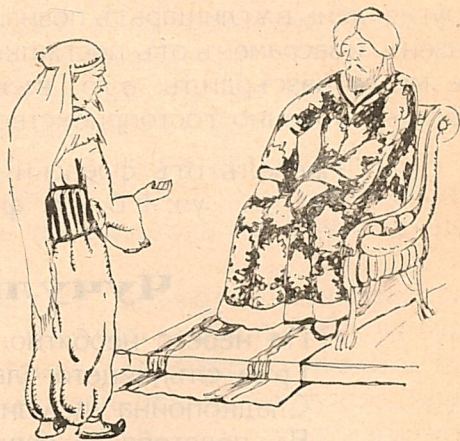
Сартска приказка.

Единъ ханъ ималъ много богатства. За да ги запази, той заповѣдалъ да построятъ голѣмо здание, което дено-нощно се пазѣло отъ войници.

Една сутринъ донесли на хана, че презъ нощта въ съкровищницата му е влизалъ крадецъ. Много вещи били пипани, но ни една не била открадната.

Ханътъ се очудилъ и отишълъ въ съкровищницата да провѣри. Наистина, подъ стената на зданието билъ направенъ подкопъ. На земята се виждали слѣди отъ човѣшки стѣпки и човалчета съ пари и скъпоценни камъни били свалени отъ мѣстата имъ. Ясно било, че въ съкровищницата е влизалъ крадецъ, обаче, всички скъпоценности на хана били по мѣстата си. Много се искало на хана да узнае, защо крадеца не е взелъ нищо съ себе си. Той заповѣдалъ да обявятъ изъ цѣлото царство, че ще помилва крадеца, ако той се яви и чистосърдечно си признае всичко.

Следъ нѣколко дни въ двореца дошълъ човѣкъ, който поискалъ позволение да види самия ханъ. Това билъ крадеца. На въпроса на хана, защо не е взелъ нищо отъ съкровищницата, крадецътъ му казалъ: „Когато чрезъ подкопа, незабелезанъ отъ никого, проникнахъ въ твоята съкровищница, азъ захванахъ да събирамъ човалчета съ пари, скъпоценности и всичко каквото ми попадна подъ ржцетъ въ тъмнината. Азъ събрахъ отъ тѣхъ толкова, колкото можехъ да изнеса и вече се готвѣхъ да си отида, когато изведнѣжъ настѣпихъ нѣкакъвъ твърдъ предметъ. Вдигнахъ този предметъ и за да узная какво е това, лизнахъ го; оказа се — соль. Тогава, княже, азъ си спомнихъ поговорката: „Четиредесетъ дни миръ на това мѣсто,

*) Князь.